

Bod Péter levelei.

Harmadik közlemény.

20.

Szilágyosomlyói Halmágyi Istvánnak.

Magyarigen, 1753 április 12.

Literatissimo Viro D. STEPHANO HALMÁGYI, nunc maxime Academiae Göttingensis ornamento, Amico et Fautori *Petrus Bod* V. D. Minister in M. Igen S. P.

Sisto Tibi nobilissime HALMÁGYI! tres literati orbis Dacici Heroas, *Joannem Vitum Balsaratium*; cui Dacia cunas, Hungaria dedit tumulum; *Stephanum Katona Gelejinum*, qui ortum Hungariae, vitae progressum, Munera ac Dignitates debuit Transylvaniae, ubi conditos etiam cineres habet; *Franciscum Páriz Pápai* totum si nomen excipias Transylvanum. Habes in his tribus eruditissimis Daciae viris, tenore, quod a me sollicite pettiisti *Literatae* quam edere conor *Daciae* specimen ex tribus seculis desumptum ac exhibitum. Ab aliquot jam annis non parvo labore, nec minore molestia, iis colligendis fui intentus, quae ad Ecclesiasticam Patriae pertinent Historiam. Interea plurimi in meam pervenerunt notitiam viri eruditione clari, quorum cum cineribus, nisi aliquis exoriatur ultor, indigne sepulta jacet memoria. Subiit me miseratio tantorum de Ecclesia Dei, de Patria, de Literis optime meritorum virorum et indignatio sortis iniqua; cum apud alias Nationes tot extent *Historiae literariae*, tot vitae, *memoriae* clarorum virorum ab interitu eos vindicantes: hi ab inertia subsequentium aut iniquitate temporum obtriti, imo penitus sepulti jacent. Unde evenit, ut aliis Nationibus pro barbaris aut non procul ab iis distantibus reputemur; cum tamen ingenium Transilvanis ad omnes Artes liberales et Scientias quasvis perdiscendas aequae sit docile et capax, ac quorumvis in Europa Nationum.

Destinavi igitur, si coeptis Supremum benigne adspiraverit Numen, *Literatam* quandam in publicum edere *Daciam*, sive quocunque alio prout amicis harum rerum placuerit, titulo insigniendam, historiam eruditione clarorum in Transylvania virorum, qui ab exordio seculi XVI. ad usque nostra tempora floruerunt. Ubi eorum Nativitas, Educatio, Patria, Munera, Opera, seu Libri in publicum editi, aut in Manuscripto latentes, mors denique in brevi Tabella conspicienda, omnia si fieri possit, sin minus de quibus certo certius constabit, exhibebuntur. Quatuor in Transylvania sunt Religiones, aequo jure, non solum toleratae,

verum Legibus Patriis aequaliter etiam subnixae: fuerunt in his, negari non potest, viri literatissimi, qui locum hic invenient. Religionis diversitas neminem a circulo meo obarcebit. Comparebunt in hoc theatro Personae non tantum Ecclesiasticae, verum etiam Politicae; maxime vero eae, quarum memoria editis quibusdam libris celebrior facta. Imo conspiciendas se prebebuntli teratae etiam quaedam Mulieres, qua probas Falconias, Olympias Moratas, Paulas, Marcellas, si suos habuissent Homeros aut Hieronymos, hinc dubio virtutibus aequassent. Neque titulus eos excludet, qui in Hungaria, cujus pars Transylvaniae principibus quandoque fuit subjecta, a literis commendationem acceperunt, necdum tamen suis meritis ac laudibus vindicati ac redditi.

Epistolas eorum ad alios, aut aliorum ad eos eruditione plenas, sive manuscripto, sive aliquando editas, at vero fugientes et raras Historiam Literariam, Civilem ac Ecclesiasticam illustrantes subinde interseram. Eae enim ex occasione ac subito exaratae omnium optime eorum affectum, conditionem, eruditionem ac Reipublicae Statum expingunt.

Desunt mihi in hac Destinatione ea adminicula, quibus docti in aliis oris talibus dediti sacris abundant. Bibliothecae, Notitiae et Historiae Literariae, communicationes etc.; deest omnium maxime necessarium talibus occupationibus otium impendendum ex causis variis, de quibus non est cur apud Te, carum satis gnarum, pluribus conquerar. Sapientum ergo mihi in hoc opere erit ex domesticis maxime instrumentis, Libris, Literis cujusque in aetate editis et quibusdam Manuscriptis hinc inde saepius casu inventis. Neque *Eruditi* mei eo colore et forma omnes, qua deberent publice exhiberi possunt; at qua possunt ea exhiberi debent.

Non dubito plurimos ex aliarum Regionum doctis alium formaturos conceptum, quam ipsi jam de Transylvanis habent. Ubi tot eminentes in exigua Provincia literatos in Politia et Ecclesia viros exstitisse conspicient. Considerantes insimul raro decem, rarius viginti, rarissime triginta ita praeteriisse annos, ut Provinciam hanc in extrema Christianitatis ora jacentem, Muhammedanisque finitimam, hostiles non vexassent, ac misere expilassent excursiones. Ubi saepius Eruditissimi viri intercepti, aut neci dati, aut ad miserandam abducti captivitatem: supellex libraria simul cum aliis monumentis in favillas redacta. Monumenta, quae cladem effugerunt in terra scrobibus, petrarum cavernis ac subterraneis antris semiputrida conservata sunt.

Methodus in hoc Tractatu observanda mihi placet ea, quam David Czwittinger in fora secutus est Literata Hungaria, ut iis Nominibus, quibus claruerunt, ordine Alphabetico exhibeantur, nisi Amicorum et Fautorum aliam svadeat voluntas: possent enim per secula etiam, quibus vixerunt, publico sisti. Trecenti hic circiter e tribus seculis sese conspiciendos praebebunt *Daciae Eruditi*, quorum pauci inter *Literatos Czwittingeri* comparent: illi etiam aut insanis suorum sodalium laudibus in suspensionem vocati, aut adversariorum bile adeo atrati, ut absque suo iudicio interposito opus illud concinnasse videatur: imo suis accensuit literatis quamdam, quieti ingenio fuerit capaci, tamen constat de eo vix tegere et scribere potuisse. Hi suo quisque habitu in publicum prodibunt; alii equidem breviores, alii longiores in tabella lineas nanciscentur, prout Documentorum copia vel inopia feret. Tribus jam qui Te adire gestiunt,

prout animus feret ad Tua limina adeunti facultatem concede; viam Amicos et Fautores tuos adeundi illis aperi, eorumque prout libet, iudicio summitte. Coeteri ubi Deus vitam et otium concesserit, Te, hisque parariis subsequenter, eorum ostia pulsaturi. Iudicium Tuum expectabo. Magyar Igenini in Transylvania. XII. Aprilis Anno MDCCLIII.

21.

Léczfalvi Orbán Péternek.

Magyarigen, 1754, januárus 30.

Fellette alkalmatlan út vagyon, külömben felmentem volna Kégekhez, hogy a mint magam jelentetem vala meg ő Exjának a maga iránt való kedvetlen hirt, úgy most is az jó hirt magam mondanám meg: mely a, hogy felséges asszonyunk ő Exjának egész fizetését élete végeig consiliariussága után megadatni kélmesen resolválta, amely dolgot az udvarnál folytatott g. Teleki László¹ uram. E mellett consiliariusoknak resorváltattak gróf B(ethleni) Bethlen Sámuel uram, aki most is Sorostélyon fekszik, g. Kornis Antal úr is. Itélő mesternek Damokos Antal és Endes, a director. Arannyasszéki főkirálybírónak Bethlen Pál úr, tábla fiának B. Korda György úr. Ezeket, ha Kégek tetszik, maga vagy mgs Úrfi jelentse meg ő Exjának. Köszöntöm a méltóságos Úrfit. Jósef Úrfi jó egészségbe vagyon; kívánná is Kéket látni, de nincs módunk az oda menetelre a rossz útba. Istennek ajánlom Kédet s maradok Kédeknek

M.-Igenben, 30. Jan. 1754.

jóakaró kész szolgálja
Bod Péter.

22.

Teleki László grófnak.

Magyarigen, 1754 februárus 6.

Meghalván Vasárnap, hogy a Mgs Ester Kis-Asszony rosszul vagyon, busult Jósef Úrfi;² de most értvén himlősnek lenni és hogy már jó reménység légyen gyógyulásához örvend, hogy által mégyen azon nyavalyán. Mellyben én is kívánom, hogy Isten kegyességéből tartsa meg Ngtok örömeke s szerentsésen építse fel.

A Mgs Úrfi jó egészségben vagyon s a tanulást jó kedvel viszi véghez. Vettem valami könyveket ő Nga számára, Theologusokat, mellyeknek árrok többre mégyen 20 m. Forintoknál, de ha ötven Forintos Paripával ajándékoztam volna meg, úgy nem örvendhetett volna, mint ezeknek örvendett. Turrestinus és Braunnius munkáik. Én ez után is, ha elé találná magát adni az alkalmatosság, vészek a mellyek szükségesek, de Ngodat nem terhelem ez efélékkel, minthogy tsak házi dolgok, Ngodnak pedig nagyobbakkal kell időt tölteni. Feltettem vala, hogy ezeket is tsak a Mgs Gróf

¹ Teleki Sándor fia; nagy Teleki Mihály unokája. Sz. 1701. † 1778.² Teleki József, a László fia, ki ekkor Bod Péter mellett tanulta a bölcseletet, theológiát és történelmet.

Asszonyinak irjam meg a szent királyi beszéd szerint, de minthogy Ngod most Sorostélyt vagyon, ott az ország és a szászok dolgok miat reá érkezik az levélolvasásra.

Az Úr Boldvai uram oda vagyon Tzegébe;¹ a Levelet megtartottam magamnál, a mig elő jó. Tzelnára az alkalmatlan idők miat nem mehetvén, megirtam vala Létzfalvi Uramnak, hogy maga vagy az Úrfi jelentsék meg, hogy egész fizetést ő Excellentiájának Felsőges Aszszonyunk Guberniális Konsiliariussága után életéig megadja². Tudván én a szokást, hogy a czédulát elé kéri, ugy irtam a mint illet, hogy ki sollicitatiojára lett ez? Ó Exciája a czédulámat megolvastván, azt parancsolta Létzfalvi Uramnak, írja meg, hogy semmit nem felelt. Írátn Létzfalvi Uramnak, hogy jól vagyon, megnyugszom az jó Feleleten. Nékem nem is volt az az tzelom, hogy az olyan hírmondással egy Hordó bort nyerjek, hanem hogy ő Exciája tudja a maga dolgát, hogy nagyob tisztességgel mehet így a koporsóba.

Igaz dolog, hogy Szentkirályon tréfából mondám az Úr Vas Miklós Uram előtt, hogy Tractusunknak nincsen *Inspector Curator*, de valóság-gal is ugy vagyon. Jó véggel Ngodok mint fő kuratorok most esztendeje elvégezte, hogy mindenütt *inquiraltassanak* az Ekklesiák javaik s a melyek oda tartoznak a kiküldött utrumok szerint, a mely végezést mikor megláttam, áldottam a ki meg is gondolta; de ide az a végezés Detzemberbe érkezett, olly messzi volt az Igeni Tractus Szebentől. Akkor is az Curator Urak közlötték ugyan Esperest ural, de az Inquisitorok iránt semmi jó rendelést nem tettek, s minthogy fizetés nélkül való szolgálatot kellett volna tenni, a szegény Esperest Uram mindenfelé folyamodott, de senki nem vállalta, hanem reá estünk osztán Nemzetes Dantzkai Uramra; addig kértük, hogy reá vette magát, el is kezdette, ugy is folytatta a hol volt, hogy azért minden jó embertől dicséretet érdemel; de annyi ismét az akadály, hogy ha job erővel hozzá nem készülnek, véghez nem lehet vinni. Mert akármi hitvány ember ugy látom, ha ellene teszi magát, nehéz leültetni, ha tsak jobban az olyan személyek nem authentizáltatnak. — Az Ekklesiák elszakadoztak mindenkori gyalázatunkra, az igazgatóktól nem függenek, s a mi roszzabb, a kiknek egybe kellene kötni, még azok szaggatják el. Mítsoda jussa, fundamentoma vagyon annak, hogy a Károlyvári, Enyedi, Kolosvári, MVásárhelyi Ekklesiák Esperestség alatt ne legyenek, hanem ha oda való papok legyenek Esperestek? Propudium Regiminis! A mi a mi dolgunkat közelebből nézi, Zeik Moses Uram elhalván, még más helyette curator nincsen. Mi egész traktusostól ha gondolnók, hogy megnyerjük a Mgs Supremum Consistoriumnak, instálnánk Dantzkai Uramat. Magának mennyiben legyen hozzá kedve, azt nem tudom, de a Traktusnak lenne igen épületes, a mint ennek elég jó jeleit adta az itt való kis Ekklesiának igazgatáson és ez mostani Visitation Esperest Uraméknak adsisalván.

Nemzetes Dantzkai Uram és Háza népe jó egészségben vagynak. Ngodat alázatosan köszönti minden jóknak szivesen való kívánásokkal.

Köszöntjük mi is Mgs Grófné Aszszonyomat. Isten vigasztalja meg kedves Esthorájában ő Ngát.

Isten kglmes oltalmába ajánlom Ngodat kedveseivel és maradok alázatos kész szolgája:

M.-Igenben 6 Febr. 1754.

Bod Péter.

¹ Czege község, Szolnok-Dobokamegye kékesi járásában.

² A 21. sz. levélben.

Az Úrfinak szolgálja vagyon, de a míg ezt fogadtuk is, semmi rövidsége nem volt, lévén mellette egy supernumerarius vagy extraordinarius, minthogy most mindennemű állapotokban szoktak affélék lenni, az úrfi szolgálataiban is egy afféle volt.

23.

Teleki László grófnak.

Magyarigen, 1754 április 21.

Isten kegyelmességéből az Úrfi¹ ide eljött kár nélkül szombaton estvére. Már Isten ő Felsége kiszolgáltatván egészségünket, dolgunkhoz látni igyekeziünk, úgy, hogy ha mi kárunk esett volna az hosszas, rendes utunkból való kitérés által, azt is kipótolhassuk. Én a mennyire Hivatalom után járó rendes foglalatosságim engedik, a fáradságot nem sajnálom; reménységem vagyon, hogy az Úrfiban is az igyekezet meglészen. Magdeburg Urammal való tanulását is igyekezem úgy igazgatni, a mint legszükségesebbnek látom; igen jó volna, bár csak esztendeig lehetne még megtartani ezen betsületes embert, a melyen mi is Dantzkai Urammal rajta lészünk, hogy itt maradjon.

Mitől fogva Szebenből lelkennek nagy keserűségével kijövék, eddig mind rebege voltam Mgs Aszszony állapotja iránt. Áldott a jó Isten, a ki ő Ngának még életet adott s nekünk ennyiben vigasztalást nyujtott, mellyet ő Felsége tegyen állandóvá.

A Mgs Úrfi a Pénzt kezemhez adta. Köszönöm Ngodnak ebbeli gratiáját; de nem szükség, hogy Ngod annyira szorgalmatoskodjék ez iránt, mert Isten jóvoltából kevés vagyon, a mivel tengjünk-lengjünk.

Köszöni alázatosan Feleségem is a Mgs Gróf Asszony lenbeli Gratiaját, melynek meghálálására alkalmatlan.

Dantzkai uram igen sajnálja, hogy most bé nem mehetett a Ngod parancsolatjára Szebenbe; de a Quartélyház helyjek kiszakasztásokra rendeltetett a Nemes Vármegyétől s mint hogy szoros a terminus, megváltoztatni is nem lehetett. Különben is épen egy ilyen ember kellett azoknak kiszakasztásokra; mert az emberek most majd mindenben a magok hasznokat keresik s kevés a ki az igazságot kívánnyá követni. Onnan vissza jövé, Ngtok akaratjokat jó szível fogja tellyesíteni. Az alatt úgy lehet, hogy az utjából is tudósítja Ngtokat.

Itt az Püspök Uram ő Ex(ciaja)² Kancellistái eskettenek az Ekklesiának és Dantzkai uramnak is némely sessiói iránt 19 Aprilis, — inkább hiszem nem azért, hogy megörökítsen a mink vagyon abban.

Köszöntjük alázatosan a Mgs Gróf Aszszonyt minden jóknak szives kívánásokkal.

Isten kglmében ajánlván pedig Ngodat kedveseivel egyetemben, maradok Ngodnak

M Igenben 21. Apl. 1754.

alázatos kész szolgálja
Bod Péter.

¹ Teleki József.

² Bajtay József Antal, róm. kath. püspök.

Magdeburg Urammal Levelem írása után beszéltem megmaradása iránt; ő kglme azt mondja, hogy Ngodnak nyilván megmondotta, hogy meg nem marad. Két hetek alatt Bétsből vár valami jóakarójától tudósítást, melly ha érkezik, Ngodnak elküldi; ha nem érkezik is, tovább nem marad; az alatt reméli, hogy fizetésének hátra lévő részét is Ngod gratiájából kezéhez vészi.

24.

Teleki László grófnak

Magyarigen, 1754 július 28.

Kivántam Ngdnak jelenteni alázatosan, hogy Tzelnán a mgs [Gróf Úr] ő Exciája naponként erőtelenebül s ugy tetszik, a vége felé sietetik nyavalyáji. Mintegy két hete már, hogy Dr. Pataki Uram¹ itt lévén, eret vágatott ő Exciáján, éltette egyéb orvosságokkal is, mellyek akkor láttattak használni; de most ismét elgyengült, az ételt is mint ez előtt nem kívánja s nem is igen eszik. Maga is ugy ítél magáról, hogy életének vége igen közel vagyok.

E mellett bizony szánásra méltó, mitsoda állapotban vagyok tseléd nélkül. Senki más nintsen, a szegény Úrfi, Praceptor Kolosvári, az Úrfi inassa, Takáts Mártonné s a Dajka. Jager Péter, Szabó István kídöltek mellőle ő Exciájának. Egy lovászinast vitt vala bé legyezni, mire az is nem tudom mitsoda Szócsel elszökött. [Nem] régen, tsak tegnap előtt ment el innen az ijju Teleki S[ándor]r úr; úgy vagyok a hire, hogy maga szöktette volna el azokat. Megakarta verni a nyavalyás Praceptort is, az uttal elment innen. Ngod fiú, ezeket értvén, valamit cselekedjék, hogy így mind maga is emberek előtt ment legyen. Maga is ő Exciája kezdett vala Ngodhoz bízni s mintegy ragaszkodni; de nem tudom honnan esék ez, hogy Ngod a mint tudom tudósítást innen vett s a felől csak mulólag hagyta ő Exciáját? Ngod ugyan tudja a maga tselekedetinek helyes okát adni a kinek illik, de én tsak azt irom, bátorokdván talán kelletténél is feljebb, hogy Ngod fiú, — nem lehet az attyát ilyen állapotjában így elhagyni.

Köszöntöm a Ngodhoz tartozókat alázatosan. Dantzkai Urammal beszéllettünk vala, hogy ő kglme Postán tudósítsa Ngodat. Már valamellyik tudósítást tsak vészi Ngod.

Isten kegyelmében ajánlom Ngodat, maradok Ngodnak

M. Igenben 28 Julii 1754.

alázatos kész szolgája

Bod Péter.

25.

Teleki László grófnak.

Magyarigen, 1756 februárius 16.

Jól tudom, hogy Ngodnak másszor is, de kivált most igen kevés ideje vagyok, a mellyben az efféle emberekkel mint én is tractalhasson:

¹ Sárospataki Dr. Pataki Sámuel, 1738 óta Kolozsvárt lakó híres orvos, kinek az Erd. Nemz. Múzeumban őrzött Teleki levéltárban több mint 200 levele, számos receptje és a pestisről szóló kézírata maradt meg.

mindazáltal oszszon Ngod énnékem is a maga idejéből egy keveset. Nem magam dolga, hanem a Károlyvári Ekklesiáé kényszerit arra, hogy írjak Ngodnak. Nem is örömet eszskedem mások dolgokba; de ha azok elmulatják a magok tiszteteket, a kiket hivataljok kényszeritene s más sem tészzen informatiót oda, az honnan az hiba orvosolodhatnék, az hiba tsak hibául marad a közjónak nagy kárára. A dolog azért, a melyről Ngodat mint az erdélyi Ekklesiáknak egyik Isten ditsóságét szerető Fő Kuratorát akarom tudósítani, ez:

A Károlyvári Nemes Ekklesia a Tractualis Esperesi Visitatiót minden úton-módon akarja elkerülni, illy okon, hogy ott másszor is afféle nem volt. De ez nem ugy vagyon. 1., mert az Tractus Protocollumába annak az Ekklesiának javai be vagynak írva; az azt mutatja, hogy a tractushoz tartozott. 2., Püspökök lakóhelyek volt s nagy Collegatus; akkor a Püspökök esperestek is voltak 1716 esztendeig s mások nem mehettek oda. Az után Esperest Tiszt. Pelsötzi uram lévén, Pap pedig a Károlyvári Ekklesiában tiszteletes Gajdó Uram ő kglme, visitatiót nem engedett, mert a mint értettem, maga másokkal együtt holmit elvesztegetett s nem akarta, hogy napfényre jöjjön. Superattendentialis Visitatiók ugyan voltak, de azokban az Ekklesia jovotskái iránt semmi kérdés, censura nem volt, az honnan ezek a hibák és károk következtenek:

1., Hogy az Ekklesiabéliek minthogy többire jövevények s nem ott születtek s nevekedtek, az eklesiai dolgokat a mint illenek nem tudják s Esperesttől is nem függenek. A Pap, Mester, Kántor fizetésekét a magok tetszése szerint megtsonkitják, a mely egy jó rendelt Ekklesiának is arbitriumiában nintsen, hanem az Igazgatók hirekkel szokott megesseni.

2., Hogy egy Falunak a Kvártáját vészik, a melyből jó móddal tartoznának tartani az Ekklesiában s oskolában szolgáló Ministereket; mit tselekesznek véle, magok tudják?

3., Hogy az administratoról a kiknek az Ekklesia jovotskái forganak kezeken, régtől fogva az első emberek számadatlanok, az mostani Kurátoron, Bányai Gáspár Uron kívül, a ki a mint értettem, igyekezi szaporítani az Ekklesiáét, s tett is magok között valami demonstratiót, de ezt is kellett volna megmutatni Esperestnek vagy Superintendensnek, a kitől akarnak függeni.

4. Hogy lévén az az Ekklesia régen a Református Fejedelmek lakóhelyeken, azok sok szép ajándékokban kívánták a magok emlékezeteket fen hagyni, kivált az Ur asztalához. Ugy értettem Tiszteletes Gajdó Uram Papsága idején egy Ur Vacsorájához való nagy ezüst Pohárt az Pénzverő házhoz adtanak; egy ezüst Medenczét valami zsidó által Klobusitzki püspök úrnak adtanak el. Ebben a Medenczében keresztelték volt Rákotzi György Fejedelem fiát Ferentzet. Holmi drága keszkenőket pediglen, melyeket az fejedelem asszonyok ajándékoztanak volt az Ur asztalához, a zsidó asszonyok a nyakokon viseltenek el. Az illyeneket magok tetszése szerint nem lehetett volna abalienálni, hanem ha ugyantsak arra szorultanak volna, cum consensu superiorum. Melly dolog ha így vagyon (quia ego relata refero, de könnyü Ngodnak megtudni mint Fő Kurátornak) orvoslást kíván.

5. Végre hogy ez unalmas, sőt dízstelen és gyalázatos dolog, hogy az az Ekklesia, a melyről a Traktus is neveztetik és a melynek *matri-moniális* és egyéb causaival legtöbbet bajlódunk Partialis Synodusaink-

ban az Tractus fejtől nem füg. Ez ugyan már nem csak Károlyvárra illik, mert Enyed, Kolozsvár, M.Vásárhely, Kézdi Vásárhely is ilyen. Ez vagon contra naturam Regiminis Ecclesiastici; nem is volt így eleitől fogva. Kezdetek másutt is affélék lenni *Aulica Ecclesia* titulussal, quasi Aula ipsa non pertineret ad ecclesiam. Az ellenközöink előtt tsufoltatunk az ilyen ahéfaliták miat, azt vetve szemünkre, hogy kiki a mint tetszik úgy él, vagy tselekszik, mástól nem füg etc.

Az Isten megáldaná Ngodat azért, ha Ngod Mgs Fő Kurator Ur Társaival egyetemben ezeknek jól végére menvén, az rendes ekklesiái igazgatás módját helyre állatná, a Károlyvári dolgokat is job rendbe szedetné; a mellyekről hogy irjak, erősen kért engemet azok között az egyenetlen emberek között szenvedő jó lelkü, istenfélő atyafi Málnási István Uram. Maga nem akar írni, minthogy most is Isten tudja, hogy vagon közöttök.

Isten kegyelmében ajánlom Ngodat Mgs Uri Házával egyetemben és maradok míg élek

Ngodnak

M. Igenben, 16 Febr. 1756.

alázatos kész szolgálja

Bod Péter.

Kelemen Lajos.